

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 531/2017-84

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, Košice, Štúrova 20, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 až 3, čl. 22 ods. 1, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1 až 3, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a d), čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 3/2013 a jeho uznesením z 21. februára 2013 v spojení s postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 a jeho uznesením z 23. novembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2017 doručená a podaním doručeným 26. júna 2017 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 1 až 3, čl. 22 ods. 1, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1 až 3, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2, čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a) a d), čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 3/2013 a jeho uznesením z 21. februára 2013 v spojení s postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 a jeho uznesením z 23. novembra 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 40/2012 z 26. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), e), d) a ods. 2 písm. a) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov a šesť mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 3/2013 z 21. februára 2013 zamietol sťažovateľom podané odvolanie a najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 8/2015 z 23. novembra 2016 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti koncentruje svoje námietky v podstate do celého priebehu jeho trestnej veci, a to od doby začatia trestného stíhania až do jeho právoplatného odsúdenia a postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní.

3.1 Postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 vytkol to, že ním podané dovolanie odmietol po jeho vecnom prieskume, čím tak mal postupovať podľa § 392 ods. 1, a nie podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“): *„Pokiaľ... NS SR preskúmal dovolanie v intenciách § 378 TP a konštatoval splnenie všetkých procesných podmienok pre podanie dovolania, dovolací súd bol povinný o tomto dovolaní meritórne vo veci rozhodnúť...“*

Napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu vytkol tiež to, že je *„... arbitrárne, pretože sa NS SR absolútne nezaoberal dovolaním - odôvodnením z 08.01.2015, ako ani námietkami vynesеныmi v doplneniach odôvodnenia dovolania z 08.02.2015 a z 20.03.2015“*.

3.2 K postupu krajského súdu ako súdu odvolacieho v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 3/2013 sťažovateľ v súhrne konštatoval, že *„... KS TN v odvolacom konaní, jeho odvolanie dôsledne nepreskúmal a to ani zákonnosť, ani správnosť postupu konania prvostupňového súdu a ani dôvodnosť výrokov napádaného a v sťažovateľovom prípade inkvizitného rozsudku z 26.10.2012. Bez existencie základnej objektivity, mu KS TN neposkytol ako odvolateľovi ochranu jeho základných práv a takýmto konaním porušil aj jeho právo na účinný opravný prostriedok garantovaný v zmysle čl. 13 Dohovoru.“*

4. Sťažovateľ poukázal na niekoľké pochybenia, ku ktorým došlo v jeho trestnej veci v priebehu postupu orgánov činných v trestnom konaní a na ktoré podľa neho vo veci konajúce súdy relevantným spôsobom nereflektovali.

4.1 V prvom rade sťažovateľ poukazuje na to, že na podklade viacerých kriminálnych poznatkov vo vzťahu k neskoršiemu spoluobvinenému [REDACTED]

bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminality, odboru Západ, pracoviska Žilina pod sp. zn. PPZ-110/BOK-ZA-2011 z 8. apríla 2011 začaté trestné stíhanie vo veci, po ktorom následne bol okresným súdom sp. zn. OSTN-V-78/2011-Ntt-3 z 12. apríla 2011 vydaný príkaz na použitie agenta a Okresnou prokuratúrou Bánovce nad Bebravou sp. zn. I.PO-V-22-1/2011-3 z 15. apríla 2011 príkaz na predstieraný prevod. Podľa názoru sťažovateľa „... od samého začatia trestného konania nepadla ani len zmienka o tom, že by mal sťažovateľ obchodovať s drogami, a že by mal páchať akúkoľvek trestnú činnosť. Jedinou záujmovou osobou vo veci bol [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], o ktorom OČTK mali vedomosť, že minimálne od februára 2011 nakupuje, preváža, delí a následne predáva drogy.“ V ďalšom sťažovateľ poukázal k tomu, že „Na základe návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry v Bánovciach nad Bebravou zo dňa 18.04.2011 pod sp. zn. 1 PO - V - 23 - 1/2011-3 bol vydaný Príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností OS TN sp. zn. OS TN - V - 80/2011 - Ntt z 18.04.2011... mobilnej účastníckej stanice telefónneho čísla [REDAKOVANÉ], ktorej užívateľom je [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]. Na podklade príkazu z 18.04.2011 bolo vykonávané zaznamenávanie a odpočúvanie osoby [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] s osobou sťažovateľa minimálne od 20.04.2011 až do 01.05.2011 v podobe 11 odoslaných a prijatých správ a 14 hovorov.“. V dôsledku uvedeného „... bol ako podozrivý (záujmová osoba) označený sťažovateľ, kedy na základe žiadosti PPZ ÚBOK, odbor Západ, pracovisko Trenčín zo dňa 03.05.2011 pod sp. zn. PPZ - V - 500/2011 - BOK - Z bol vydaný KS TN súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností zo dňa 04.05.2011 sp. zn. KS TN - V -97 - 1/2011 - Ntt 66...“. Na podklade uvedeného teda uzatvára, že „Najzávažnejším porušením práva na súkromie a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života sťažovateľa došlo odpočúvaním a zaznamenávaním telefonickej komunikácie v období medzi 20.04.2011 až 01.05.2011... medzi sťažovateľom a záujmovou osobou [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], kedy na podklade tohto odpočúvania mu bolo vznesené obvinenie a navyše, týmto dôkazom bol usvedčený rozsudkom z 26.10.2012 (str. 9 ods. 7, str. 10 ods. 1) a tento bol potvrdený uznesením z 21.02.2013, kde na strane 8 a 9 súd presne cituje vyššie uvedené prepisy (č. 293, 294, 436, 626, 643, 653, 865, 1321, 1378, 1398, 1466, 1502, 1505, 2097, 2102)“, a zároveň „... poukazuje aj na tú skutočnosť, že vo vzťahu k príkazu z 18.04.2011, bol tento vydaný podľa §115 ods. 2 TP, kdežto súhlas

z 04.05.2011 na odpočívanie sťažovateľa bol vydaný na základe zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním...“ z čoho explicitne vyplýva, že „... príkaz z 18.04.2011 a súhlas z 04.05.2011 byť vydané nemali, a vydaním oboch uvedených, došlo k neospravedlňiteľným zásahom do práva sťažovateľa na súkromie a do práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života“. Obidva príkazy považuje sťažovateľ za nedostatočne odôvodnené.

4.2 Ďalšou námietkou sťažovateľa bol postup orgánov činných v trestnom konaní pri použití agenta a následné modifikovanie priebehu skutku v dôsledku jeho činnosti. Sťažovateľ skonštatoval, že „... vo veci bol vydaný Príkaz na použitie agenta OS TN sp. zn. OS TN - V - 78/2011 - Ntt - 3 zo dňa 12.04.2011 a nariadený Príkaz na predstieraný prevod pod sp. zn. I. PO-V-22- 1/2011 - 3 z 15.04.2011. Zároveň, na podklade návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou z 12.04.2011 bol vydaný Príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo - zvukových záznamov OS TN pod sp. zn. OS TN - V - 79/2011 - Ntt - 3 z 12.04.2011... zo stretnutí agenta s osobou [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ]“. Podľa sťažovateľa „Hlavnou námietkou tohto bodu nie je samotné použitie agenta, ale skutočnosť, že OČTK v réžii ÚBOK-u zasiahli a nezvratne modifikovali skutok a tiež to, že bol ďalší postup agenta v rozpore so zákonom a následne konajúce súdy vo veci ani len neoboznámili v súdnom konaní príkaz na použitie agenta, pričom práve prostredníctvom agenta mali byť zadržané drogy, uvedené v skutkovej vete pod bodom 1., za čo bol sťažovateľ odsúdený.“. Vychádzajúc zo skutkových okolností trestnej veci sťažovateľ v tomto bode podrobne predostiera podľa jeho názoru správne znenie skutkovej vety a poukazuje aj na nedostatočnú dokumentačnú/písomnú evidenciu činnosti agenta s dôsledkom úmyselného zasahovania a následne aj dokumentovania trestnej činnosti sťažovateľovi kladenej za vinu zo strany polície, k čomu navyše zdôraznil aj to, že «... samotné použitie agenta, vrátane predstieraného prevodu nebol vykonaný v súlade so zákonom, kedy ÚBOK-om nebolo zdokumentované ani to, odkiaľ bolo tých 500 euro na kúpu drog, kto ich vydal agentovi, kedy ich tento obdržal a následne neexistuje v spise, okrem tvrdení „pravduvravných“ ÚBOK-árov, záznam o vydaní zaisteného sáčku s drogou zo dňa 27.04.2011 podľa § 89 a nasl. TP, pričom vzniká opodstatnená pochybnosť o tejto látke a či to bola tá látka, ktorá bola uvedená v skutkovej vete pod bodom 1. rozsudku

z 26.10.2012. Uvedené mal v rámci dokazovania preveriť práve súd, aby boli skutočnosti uvedené v skutkovej vete bezpochyby preukázané, ale súd nielenže tieto dôkazy nevykonal, ale nevykonal ani oboznámenie príkazu na použitie agenta, ale ani ďalšie listinné dôkazy, ktorými OS TN rozsudok z 26.10.2012 a KS TN uznesenie z 21.02.2013 odôvodňoval.». K tomuto bodu sťažovateľ namietol aj postup okresného súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 5. septembra 2012 „nemohol“ za „51 minút“ oboznámiť 37 výpovedí svedkov z prípravného konania, výpoveď spoluobžalovaného [REDACTED] z prípravného konania, znalecké posudky a ďalšie v prípravnom konaní vykonané dôkazy, v dôsledku čoho „... prvostupňový súd porušil zásadu uvedenú v § 2 ods. 19 TP, t.j. zásadu ústnosti a bezprostrednosti, čím porušil práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces...“.

4.3 Ďalej sťažovateľ „... poukazuje aj na tú skutočnosť, že už samotné zadržanie a obmedzenie jeho osobnej slobody bolo sprevádzané množstvom porušení zákona a zásahov do jeho základných práv, hlavne do základného práva na osobnú slobodu..., ako i práva na konanie orgánov verejnej moci v súlade s konaním ustanoveným zákonom zakotvených v čl.17 ods. 1, čl. 17 ods.2, čl.17 ods. 3 Ústavy, čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2, čl. 8 ods. 3 Listiny a čl. 5 ods. 1 písm. c/, čl. 5 ods. 2, ods. 3 a čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. a/, čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru“. K uvedenému v podrobnostiach rozvádza, že «(i) ... nebol predvádzaný podľa zákona o policajnom zbore, ale podľa TP, o čom svedčí kolónka „Dôvod predvedenia - zaistenia“, a preto ide o Zápisnicu, lenže ak ide o zápisnicu, prečo nie je podpísaná sťažovateľom v zmysle § 59 TP!?, (ii) V kolónke „Dôvod predvedenia - Zaistenia“ je uvedené „predvedenie osoby k § 85 ods. 2 Tr. por.“, kde však „ods. 2“ je ručne prepisovaný, pôvodne z ods. 1 na ods. 2. Kto uvedené prepisoval nie je známe, pretože nepostupoval v zmysle § 60 TP, kde sa uvádza postup pri oprave zápisnice zákonným spôsobom, (iii) Predvedenie osoby k § 85 ods. 1 TP, ako to bolo pôvodne v kolónke uvedené, by muselo prebehnúť s potrebným predchádzajúcim súhlasom prokurátora. Sťažovateľ bol najskôr predvádzaný a následne zadržaný v zmysle § 85 ods. 1 TP o 16:25 hod., kedy mu bola obmedzená osobná sloboda a o 19:00 hod. bol zadržaný vyšetrovateľom, ktorý požiadal o jeho „predvedenie“. Sťažovateľovi však bola obmedzená osobná sloboda podľa § 85 ods. 2 TP, na čo však neboli splnené zákonné podmienky!, (iv) ... Absencia vopred udeleného súhlasu prokurátora so zadržaním osoby sťažovateľa je

v podstate dôkazom toho, že podozrenie policajných orgánov, že TČ spáchal sťažovateľ, na ktorom sa zakladalo predmetné zadržanie osoby sťažovateľa nebolo dôvodné..., (v) Navyše, pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa mohol vykonať zásadne iba vyšetrovateľ PZ, pričom jeho vykonanie policajtom v tejto funkcii nezaradeným bolo možné iba na základe jeho poverenia (§ 7 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z.), kedy v spise neexistuje žiadne podobné poverenie.».

4.4 Sťažovateľ poukazuje aj na ďalšie pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní, ku ktorým došlo/malo dôjsť v rámci prípravného konania, a to (i) vykonávanie výsluchov svedkov, bez predošlého uvedenia ich mena a priezviska v upovedomení o úkone, v dôsledku čoho tak „... sťažovateľ prostredníctvom obhajkyne nemohol klásť svedkom relevantné otázky, pretože nevedel komu ich má položiť! (ii) Sťažovateľ poukazuje na skutkovú vetu pod bodom 1. uznesenia o obvinení, kde sa uvádza, že osoba [REDAKOVANÉ] (pozn. [REDAKOVANÉ]) v zmysle § 89 TP vydal sáčik s drogou a v skutkovej vete pod bodom 3. uznesenia o obvinení (aj keď tento sa netýka priamo sťažovateľa) bolo (malo byť) u obv. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zaistených okrem iného 401620 mg drog! V tomto smere poukazuje sťažovateľ na tú skutočnosť, že v spise neexistuje záznam o vydaní drog agentom podľa § 89 TP, ako bolo uvedené v bode II. B - 3. Tejto sťažnosti, a ak by sa jednalo o 401620 mg drog, čo je 401,620 g drog, TČ by musel byť minimálne kvalifikovaný podľa § 172 ods.2 alebo aj ods. 3 TZ! (iii) Ďalším porušením práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 6 ods. 3 písm. a) Dohovoru je aj upovedomenie o zmene právnej kvalifikácii pod sp. zn. ČVS:PPZ-110/BOK-ZA-2011 z 04.7.2011. Je pravdou, že ustanovenie § 206 ods. 6 TP umožňuje OČTK upovedomiť obvineného o zmene právnej kvalifikácie, ale z pohľadu sťažovateľa sa tento nemohol reálne voči sprísneniu právnej kvalifikácie podľa písm. c) ods. 2 § 172 TZ s poukazom na § 138 písm. i), písm. j) TZ účinne brániť. Jednak toto upovedomenie o zmene právnej kvalifikácie bolo vyšetrovateľom ÚBOK- u paušalizované, pretože nie len do tohto dátumu (04.7.2011), ale ani do konca vyšetrovania prípravného konania, ani v rámci súdneho konania sa nepreukázalo, že by bol sťažovateľ predal drogu čo i len jedinému konzumentovi, alebo čo i len jedinej osobe! Navyše, právo podať sťažnosť proti uzneseniu podľa § 206 ods. 1 TP umožňuje obvinenému dať preskúmať toto uznesenie prokurátorovi, kdežto upovedomenie podľa § 206 ods. 6 TP

toto neumožňuje, čo potom znamená, že vyšetrovateľ (ako i v danej veci) môže podľa subjektívnych pocitov sprísňovať právnu kvalifikáciu skutku bez toho, aby zákonnosť tohto postupu podliehal kontrole prokurátora.“.

4.5 Za najzávažnejšiu námietku v rámci svojej argumentácie, ktorá smeruje «... proti konaniu všetkých všeobecných súdov v tejto veci a ich rozhodnutiam je to, že záver o vine sťažovateľa je postavený výlučne na výpovedi spoluobvineného [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], teda námietka uznania viny výlučne na základe výpovede [REDAKOVANÉ], ako „kajúcnika“, pričom takýto postup je v rozpore s judikatúrou ESLP, ale aj judikatúrou Ústavného súdu. Vo veci konajúce súdy neprevertili v nevyhnutnej miere (resp. v žiadnej miere) hodnovernosť výpovede tohto „kajúcnika“ a tým, že „kajúcnik“ [REDAKOVANÉ] využil svoje právo nevypovedať na hlavnom pojednávaní znemožnilo sťažovateľovi vyvrátiť jeho tvrdenia spochybníť a preukázať jeho klamstvá, ktoré si vymyslel len za tým účelom, aby dosiahol mimoriadne zníženie trestu, čo sa mu napokon aj podarilo.». V ďalšom sťažovateľ poukazuje na to, že „... tým, že kajúcnik [REDAKOVANÉ] využil svoje právo a odmietol vypovedať na HP, nemohol mu sťažovateľ klásť otázky, nemal reálne šancu dosiahnuť konfrontovanie kajúcnika [REDAKOVANÉ] jeho klamstvám, a takto nemohol spochybníť jedinú výpoveď spoluobžalovaného kajúcnika [REDAKOVANÉ], ktorý ho vo veci usvedčoval a len na základe tejto výpovede bol sťažovateľ odsúdený!“, a zdôrazňuje «... tú skutočnosť, že kajúcnik [REDAKOVANÉ] využil svoje práve nevypovedať na HP. Sťažovateľ nespochybňuje toto právo kajúcnika [REDAKOVANÉ] (alebo obvinených vo všeobecnosti), ale iba z pohľadu logiky vyplýva, že ak sa kajúcnik [REDAKOVANÉ] rozhodol v prípravnom konaní „nezištne“ spolupracovať, a ak skutočne vypovedal pravdu, prečo si túto svoju pravdu neobhájil priamo na súde? Prečo nezačal takto vypovedať už pri prvom výsluchu dňa 01.6.2011, ale až po doručení upovedomenia o sprísnení právnej kvalifikácie? Prečo na HP nevypovedal, veď predsa, ak sú jeho tvrdenia pravdivé i nepriestrelné, žiadna otázka súdu, prokuratúry, či obhajoby by ho nemohla spochybníť či zaskočiť? Odpoveď je jednoduchá pretože ak by vypovedal minimálne sťažovateľom by bola jeho výpoveď spochybnená, či úplne vyvrátená, a tým by stratil možnosť dosiahnuť mimoriadne zníženie trestu a navyše, výpovedná hodnota jeho výpovedí v iných trestných veciach, kde vystupoval ako „profesionálny svedok“, by sa podstatne znížila, a to si nemohol „dovoliť“ (ale ani OČTK - zvlášť

ÚBOK).»). V kontexte uvedeného sťažovateľ poukazuje aj na to, že „V rozhodnutiach OS TN a KS TN sa ďalej zakladá vina sťažovateľa na ďalších svedkoch - [REDACTED] - avšak ani jeden z uvedených svedkov sťažovateľa nepozná a zvláštnosťou vo veci zostáva, že výpovede týchto svedkov boli vyhodnotené ako vierohodné, pritom sa jednalo o drogovú závislú osobu a výpoveď [REDACTED] bola vyhodnotená ako nevierohodná práve pre jeho drogovú závislosť?! Z uvedeného nepochybne vyplýva, že vierohodnosť svedkov konajúce súdy hodnotili podľa toho, či tieto výpovede pasujú do skutkovej vety súdnych rozhodnutí, alebo nie, čo vnáša arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a svojvôľu do týchto rozhodnutí.“

5. Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Okresný súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. OS TN - V - 80/2011-Ntt vydaním príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 18.4.2011 a Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. KS TN - V - 97 -1/2011-Ntt 66 vydaním súhlasu na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností z 04.5.2011 porušili právo sťažovateľa na súkromie, právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, právo na konanie o obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom v spojení s právom na súdnu ochranu a právom na účinný opravný prostriedok vyplývajúci z čl. 16 ods. 1, čl. 22 ods. 1, čl. 22 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 7 ods. 1, čl. 13, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 8 ods. 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym postupom Okresného súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Trenčíne.

2) Príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností sp. zn. OS TN - V - 80/2011-Ntt z 18.4.2011 a súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačných činností sp. zn. KS TN - V - 97 - 1/2011-Ntt 66 z 04.5.2011 sa zrušujú.

3) Postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/3/2013 a jeho uznesením z 21.02.2013 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 a jeho uznesením z 23.11.2016 boli porušené práva sťažovateľa na osobnú slobodu, práva nebyť stíhaný a pozbavený osobnej slobody inak, ako z dôvodov

a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, práva byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a podrobne oboznámený s povahou a dôvodmi obvinenia proti nemu, práva vypočúvať alebo dať vypočúvať i práva rovnosti zbrani a práva na spravodlivé súdne konanie v spojení s právom na súdnu ochranu a na účinný prostriedok nápravy vyplývajúce z čl. 17 ods.1, ods.2, ods. 3, čl. 46 ods. 3, čl. 47 ods. 3, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky , čl. 8 ods. 1, ods. 2, ods.3, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 2, čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym postupom Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu SR.

4) Postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom od sp. zn. 3 To 3/2013 a jeho uznesením z 21.02.2013 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 a jeho uznesením z 23.11.2016 v súvislosti s námietkou, že bol uznaný za vinného výlučne na základe a výpovede spoluobvineného kajúcnika [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] boli porušené práva sťažovateľa na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom, práva na spravodlivé súdne konanie v spojení s právom na súdnu ochranu a inú ochranu a na účinný prostriedok nápravy vyplývajúcich z čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods.1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5) Postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 3/2013 a jeho uznesením z 21.02.2013 a postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 3/2013 a jeho uznesením z 23.11.2016 boli porušené práva sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia, práva na riadne nearbitrárne meritórne rozhodnutie, práva na rozhodnutie o trestnom obvinení v súlade s konaním ustanoveným zákonom, práva na spravodlivé súdne konanie v spojení s právom na súdnu ochranu a práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúci z čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym postupom Krajského súdu v Trenčíne a Najvyššieho súdu SR.

6) *Postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 8/2015 a jeho uznesením z 23.11.2016 boli porušené práva sťažovateľa na meritórne rozhodnutie, právo na riadnu interpretáciu právnych noriem, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na rozhodnutie o vine a treste v súlade s konaním ustanoveným zákonom a právo na spravodlivé súdne konanie v spojení s právom na súdnu ochranu a právom na účinný opravný prostriedok vyplývajúci z čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods.1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2, čl. 36 ods. 1, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym, veľmi reštriktívnym postupom Najvyššieho súdu SR.*

7) *Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tdo 8/2015 z 23.11.2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

8) *Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 13/2013 z 21.02.2013 v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

9) *Zrušujú sa aj ďalšie výroky, ktoré majú v právoplatnom výroku o vine uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 3/2013 z 21.02.2013 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tdo 8/2015 z 23.11.2016 svoj podklad. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nasvedčujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad.*

10) *Krajskému súdu v Trenčíne sa prikazuje, aby neodkladne prepustil sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.*

11) *Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadosťučinenie peňažnú sumu vo výške 10.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Trenčíne a peňažnú sumu vo výške 5.000,- €, ktorú mu je povinný zaplatiť Najvyšší súd SR, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet sťažovateľa.*

12) *Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd SR sú povinné spoločne nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“*

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto

postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako tak podľa čl. 36 ods. 1 listiny, pozn.) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie

ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP v prípadoch namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter (napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, body 49 a 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, bod 23, bod 24).

Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

12. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy (obdobne podľa čl. 40 ods. 3 listiny) má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má minimálne právo byť podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu v jazyku, ktorému rozumie, mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú, vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov

proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe a mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

12.1 Vo veci sp. zn. II. ÚS 8/96 už ústavný súd uviedol, že čl. 50 ods. 3 zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, ďalej že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktorý sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu.

12.2 Vo veci sp. zn. II. ÚS 52/98 ústavný súd konštatoval, že pozitívny záväzok Slovenskej republiky pri realizácii práv obvineného v trestnom konaní je zabezpečený cestou Trestného poriadku, ktorý je právnym predpisom upravujúcim postup v trestnom konaní. Trestný poriadok v jednotlivých fázach trestného konania zaručuje ústavou garantované právo obhajoby.

13. Ústavný súd teda predostiera, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (II. ÚS 34/99), a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

14. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

15. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6 Tdo 8/2015 z 23. novembra 2016 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 4. veta prvá Tr. por., dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom

konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por., v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštanca.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že právo na obhajobu je jedným z najdôležitejších práv garantovaných nielen ústavou, ale aj medzinárodnými zmluvami o ľudských právach, a preto je jeho porušenie považované za závažnú vadu konania. Na druhej strane, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu v jednotlivých štádiách trestného konania zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., len pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní. Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že sa jedná o porušenie práva na obhajobu takým spôsobom, ktorý by mal podstatný vplyv na rozhodnutie súdu. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že by sa jednalo o prípady, kedy by obvinený nemal obhajcu, hoci by ho podľa zákona mal mať, ak by obhajca nemohol riadne uplatniť svoje práva, pretože by nebol upovedomený o čase vykonávania úkonov (viď R 81/2003-1) a iné.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2011, právo na obhajobu potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia

podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa §371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Dovolací súd po preštudovaní spisového materiálu konštatuje, že súd prvého stupňa vo vzťahu k obvinenému [REDAKOVANÉ] vykonal na hlavnom pojednávaní dôkazy, ktoré vyhodnotil jednotlivo a v ich vzájomnom súhrne tak, ako mu to ukladá § 2 ods. 12 Tr. por. a zároveň oprel svoje rozhodnutie o jeho vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu. Je potrebné zdôrazniť, že v konaní pred súdom sudca stanovuje rozsah dokazovania v záujme zabezpečenia tejto zásady, pričom do úvahy môže brať iba zákonne získané dôkazy. Vzhľadom na skutočnosť, že Trestný poriadok neustanovuje dôkaznú silu jednotlivých dôkazov a nepredpisuje, akým dôkazným prostriedkom má byť určitá relevantná skutočnosť dokazovaná, nemožno s poukazom na vyššie uvedené, považovať za porušenie práva na obhajobu obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov.

Podľa názoru najvyššieho súdu, súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. a spôsobu, ktorým prvostupňový súd hodnotil dôkazy nemožno nič vytknúť. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutie uviedol, ktoré skutočnosti mal za preukázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok, pre ktorý bol obvinený uznaný vinným sa stal v rozsahu, v akom bol ustálený súdom prvého stupňa.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. namietal nezákonný spôsob vykonania dôkazov zo dňa 5. septembra 2012 rozhodujúcich pre vyslovenie záveru o vine obvineného na hlavnom pojednávaní, a to zvukových záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky a ďalších zvukových záznamov tým, že ich súd nevykonal na príslušnom technickom zariadení a neoboznámil ich celým písomným

prepisom. Na tomto mieste je potrebné najprv uviesť, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstávám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Najvyšší súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že obvineného usvedčujú nielen dôkazy získané z informačno-technických prostriedkov pri odpočúvaní a zázname telefonickkej prevádzky (č.l. 824-1212 vyšetrovacieho spisu), z obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov (č.l. 1219-1280 vyšetrovacieho spisu) a záznamov zo sledovania osôb a vecí (č.l. 1281-1288 vyšetrovacieho spisu), ale hlavne z výpovedí obžalovaného [REDAKOVANÉ] z hlavného pojednávania i prípravného konania, pravdivosť ktorých potvrdzovali svedecké výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], a tieto dôkazy súd posudzoval v kontexte s obsahom ostatných vykonaných priamych i nepriamych dôkazov. Takisto je potrebné vziať do úvahy aj skutočnosť, že obžalovaní v 2. až 4. rade urobili na hlavnom pojednávaní po poučení v zmysle § 257 ods. 3, ods. 5 Tr. por. vyhlásenie o vine zo spáchania skutkov, ktoré im boli obžalobou kladené za vinu, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa jednalo o organizovanú skupinu.

Obvineným namietaný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa viaže k dokazovaniu. Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní, alebo ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania. Podmienkou, aby dôkazom mohlo byť v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. naozaj všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci je, aby išlo o dôkazy získané zákonným spôsobom.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že prístup súdu vo vzťahu k vykonaniu vyššie uvedených vecných dôkazov na hlavnom pojednávaní bol formalistický, najvyšší súd uvádza, že podľa § 270 ods. 2 Tr. por. povaha zvukového záznamu pripúšťa aj jeho vykonanie oboznámením písomného prepisu, preto túto námietku vyhodnotil ako irelevantnú. Vzhľadom na rozsiahly charakter listinných dôkazov sa nemusí čítať celý obsah listinného dôkazu, ak obsahuje aj skutočnosti, ktoré sa bezprostredne nedotýkajú

prejednávanej veci, resp. dokazovanej skutočnosti, postačí prečítať aj len relevantnú časť listinného dôkazu, ktorá sa týka dokazovanej skutočnosti. Uvedený postup je aj v súlade s ustanovením § 253 ods. 3 Tr. por. a má sa tak zabezpečiť zefektívnenie a zrýchlenie dokazovania.

Ďalej je potrebné zdôrazniť, že ak sa má zvukový záznam použiť ako dôkaz v konaní pred súdom, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti vykonávania záznamu v zmysle ustanovení § 114 ods. 6 a § 115 ods. 6 Tr. por. V danom prípade boli splnené kumulatívne podmienky pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky zákonným sudcom a v súlade s citovanými ustanoveniami Tr. por. boli vyhotovené doslovné prepisy týchto záznamov príslušníkom Policajného zboru vykonávajúcim odpočúvanie, ktoré sú zároveň uložené na CD (č.l. 824-1288 vyšetrovacieho spisu). Dovolací súd dodáva, že v prípade potreby si tiež obvinený alebo jeho obhajca mohli zabezpečiť na vlastné náklady prepis záznamu telekomunikačnej prevádzky. Argumentácia obvineného, že sa nemohol vyjadriť ku každému z dôkazov v súlade s § 271 ods. 1 Tr. por. tiež neobstoí, keďže predseda senátu vykonal listinné dôkazy v súlade s § 269 Tr. por. ich oboznámením na hlavnom pojednávaní 5. septembra 2012 a vyzval procesné strany na vyjadrenie k čítaným listinným materiálom. Obvinený nemal žiadne pripomienky k čítaným listinným materiálom.

Pokiaľ obvinený namietal v dovolaní, že nemal možnosť oboznámiť sa s príkazom na použitie agenta podľa § 117 ods. 5 Tr. por., najvyšší súd v zhode s vyjadrením prokurátorky krajskej prokuratúry poukazuje na ustanovenie § 117 ods. 8 Tr. por., v zmysle ktorého písomnosti týkajúce sa použitia agenta sa založia do spisu len vtedy, ak prokurátor podá obžalobu a navrhne v nej vykonanie dôkazu skutočnosťami zistenými agentom, čo nebol daný prípad.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto dôkazov a je možné konštatovať, že tieto boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. por., a preto nie je daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto postupoval podľa § 382 písm. c/ Tr. por. a dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.“

16. Krajský súd v uznesení sp. zn. 3 To 3/2013 z 21. februára 2013 v podstatnom uviedol:

„Krajský súd na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené 10. januára 2013, na verejnom zasadnutí dňa 21. februára 2013 postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine, o treste odňatia slobody, o spôsobe jeho výkonu a o ochranných opatreniach u obžalovaného [REDAKOVANÉ] a zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o trestoch odňatia slobody a spôsobe ich výkonu u obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom nielen vo vzťahu k obžalovaným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj k už odsúdenej [REDAKOVANÉ], ale aj k obžalovanému [REDAKOVANÉ]. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel predovšetkým o vyhlásenia obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o ich vine, ako aj o priznávajúce a vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] aj usvedčujúce výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] z hlavného pojednávania i z prípravného konania, o svedecké výpovede, na ktoré podrobne poukázal v napadnutom rozsudku, tiež o zápisnice o vykonaní domovej prehliadky, prehliadky iných priestorov, prehliadky tela, o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov z odvetví chémie, biológie, toxikológie, fonoskopie, elektrotechniky a psychiatrie a o listinné dôkazy, predovšetkým o vyčíslenie hodnoty zaistenej drogy a o zvukové a obrazové záznamy zo sledovania osôb a vecí, z činnosti agenta a o záznamy o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej činnosti, o ich doslovné prepisy a vyhodnotenie. Svoje skutkové zistenia podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom

rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného [REDACTED], pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, z nich najmä s listinnými dôkazmi, s objektívnymi zisteniami a závermi vyplývajúcimi zo znaleckých posudkov, z vyčíslenej hodnoty zaistených drog a predovšetkým s vyhláseniami obžalovaných [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o ich vine, ako aj z priznávajúcimi a vo vzťahu k obžalovanému [REDACTED] aj usvedčujúcimi výpoveďami obžalovaného [REDACTED] z hlavného pojednávania i z prípravného konania, pravdivosť ktorých potvrdzovali nielen svedecké výpovede, ale predovšetkým aj zistenia vyplývajúce a získané z informačno-technických prostriedkov pri odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, ako aj pri obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a z prostriedkov operatívno-pátracej činnosti z činnosti agenta i zo sledovania osôb a vecí, teda z dôkazných prostriedkov použitých utajovaným spôsobom a v súlade so zákonom podľa §§ 113, 115 a 117 Tr. por. na základe príkazov vydaných zákonným sudcom. Obžalovaní [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] v procesnom postavení obvinených pred okresným súdom urobili vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal, teda priznali spáchanie zažalovaného skutku v celom rozsahu týkajúcom sa nielen ich, ale aj skutkových okolností týkajúcich sa spáchania skutku spoločne s obžalovaným [REDACTED] v celom rozsahu uvedenom v obžalobnom návrhu, navyše obžalovaný [REDACTED] spáchanie skutku priznal už v prípravnom konaní a podrobne pritom uviedol spôsob, miesto a čas páchania skutku, ako aj osoby, s ktorými skutok spáchal, najmä však vrátane obžalovaného [REDACTED]. Okrem uvedených dôkazov spáchanie skutku obžalovaným [REDACTED] preukazujú aj zistenia vyplývajúce a získané z už uvedených informačno-technických prostriedkov pri odpočúvaní a zázname telekomunikačnej prevádzky, ako aj pri obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a z prostriedkov operatívno-pátracej činnosti z činnosti agenta i zo sledovania osôb a vecí, ktoré zároveň potvrdzujú pravdivosť usvedčujúcich výpovedí obžalovaného [REDACTED] i vyhlásení obžalovaných [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o ich vine. Vzhľadom na obhajobné tvrdenia i odvolacie námietky obžalovaného [REDACTED] považoval odvolací súd za potrebné poukázať aj na nasledovné prepisy záznamov o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej činnosti, ktoré, okrem vyššie uvedených dôkazov i dôkazov, na ktoré

poukázal v napadnutom rozsudku už poukázal okresný súd, preukázali spáchanie skutku aj obžalovaným [REDACTED]:

...

Z uvedených dôkazov je aj podľa zistenia odvolacieho súdu jednoznačne preukázané nielen to, že obžalovaný [REDACTED] zažalovaný skutok spáchal, ale aj to, že obžalovaní konali ako organizovaná skupina, teda ako zoskupenie (spolčenie) najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou del'bou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačovala plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšovalo pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu. Tieto dôkazy preukázali totiž aj to, že v rámci tohto zoskupenia zadovážovali omamné a psychotropné látky od neznámych osôb obžalovaný [REDACTED] a už odsúdená [REDACTED], tieto dávkovali a predávali spolu s obžalovanými [REDACTED] a [REDACTED], pričom obžalovaný [REDACTED] vopred dohodol deň, miesto odberu i množstvo drogy s obžalovaným [REDACTED], pre drogy následne chodil spoločne s obžalovaným [REDACTED] a obžalovaný [REDACTED] ich následne predával drogovu závislým osobám. Vzhľadom na uvedené dôkazy postupoval preto súd prvého stupňa vecne správne, pokiaľ priznávajúce výpovede obžalovaného [REDACTED], v ktorých súčasne usvedčoval zo spáchania stíhaného skutku aj obžalovaného [REDACTED], vyhodnotil za vierohodné a pokiaľ obhajobné tvrdenia obžalovaného [REDACTED] dôvodne neakceptoval a to ani vo vzťahu k čiastkovému útoku z 27.4.2011. Skutočnosť, že nebol prítomný priamo na mieste odovzdania drog obžalovaným [REDACTED] agentovi v prítomnosti svedka [REDACTED] a pri prevzatí peňazí, sama osebe nepreukazuje obhajobné tvrdenie obžalovaného [REDACTED], že tento čiastkový skutok nespáchal. Obžalovaný [REDACTED] totiž jednoznačne potvrdil nielen to, že pre drogy išiel spoločne s obžalovaným [REDACTED] k obžalovanému [REDACTED], od ktorého obžalovaný [REDACTED] prevzal 1 ks igelitový sáčok s obsahom drogy (fentanyl), že obžalovaný [REDACTED] pred príchodom do Bánoviec vystúpil a jemu prikázal, aby išiel za [REDACTED], ktorému mal odovzdať balíček, za ktorý mu vtedy neznáma osoba (agent) odovzdala v prítomnosti [REDACTED] 480 Eur, pričom z nich 20 Eur vyplatil [REDACTED], ale aj to, že následne informoval obžalovaného [REDACTED] a odovzdal mu peniaze. O vierohodnosti

jeho výpovede nie sú pritom žiadne pochybnosti, správne a dôvodne ich nezistil nielen súd prvého stupňa, ale, vzhľadom na už uvedené dôkazy, ani odvolací súd. Pravdivosť výpovede obžalovaného [REDAKOVANÉ] o tom, že drogy získali od obžalovaného [REDAKOVANÉ], potvrdil svojím priznaním viny pritom nielen obžalovaný [REDAKOVANÉ], ale aj aktivity a spôsob konania obžalovaného [REDAKOVANÉ] vyplývajúce z obsahu zaznamenananej komunikácie nielen z 27.4.2011, ale aj pred týmto dňom a tiež po ňom tak v mesiaci apríli, ako aj v mesiaci máji 2011, navyše aj priamo s agentom, ktorého obžalovaní presviedčali, aby išiel pre drogy do domu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] ako k najlepšiemu predajcovi kvalitných drog, a následne komunikácia obžalovaného [REDAKOVANÉ] s obžalovaným [REDAKOVANÉ], ktorého žiadal, či by nemohol prísť, pretože agent sa bojí k nemu ísť. Navyše nákup drog dňa 27.4.2011 od obžalovaného [REDAKOVANÉ] v konečnom dôsledku v podanom odvolaní potvrdil aj sám obžalovaný [REDAKOVANÉ], pričom v tejto súvislosti je, už aj vzhľadom na množstvo drogy, nevierohodné a neakceptovateľné práve jeho tvrdenie, že zakúpené množstvo drogy ihneď skonzumoval priamo u obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Z prepisu zvukového záznamu zo dňa 27.4.2011 o priebehu obchodu medzi obžalovaným [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] síce vyplýva, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] pri komunikácii okrem iného uviedol aj to, že bol pre drogy v „Blave“, avšak ani táto okolnosť, vzhľadom na uvedené dôkazy, nespochybňuje vierohodnosť usvedčujúcich výpovedi obžalovaného [REDAKOVANÉ] a sama osebe nepreukazuje, že by drogy skutočne získal v Bratislave a nie od obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Povahe drogového obchodu a prvotného kontaktu medzi dealerom a pre obžalovaného dovtedy neznámym novým záujemcom o kúpu drogy zodpovedal aj spôsob vyjadrovania a obsah komunikácie tak z hľadiska opatrnosti na jednej strane vo vzťahu k pôvodu drogy (neprezradenie dodávateľa) a na druhej strane z hľadiska dôrazu na jej kvalitu odkazom na jej pôvod až od Bratislavy. V tejto súvislosti ani prepis telefonického hovoru s osobou, ktorá použila mobilné tel. č. registrované na osobu [REDAKOVANÉ] a na ktoré obhajoba poukazovala, sám o sebe nepreukazuje nielen súvislosť s pôvodom drogy odovzdanej agentovi dňa 27.4.2011, ale ani okolnosť, či išlo o osobu totožnú s osobou, na ktorú bolo registrované telefónne číslo alebo o inú osobu, či osoba telefonovala z Bratislavy alebo z iného miesta, najmä keď obsah komunikácie obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] z 20.4.2011 - prepisy záznamov č. 308, 367, a

436 vo vzťahu k tejto osobe, na ktoré už bolo poukázané, svedčí o pôvode drog, ktoré kupovali obžalovaní, z Trnavy. Odvolacie námietky obžalovaného [REDAKOVANÉ] v uvedených smeroch nepovažoval preto odvolací súd za dôvodné a neakceptoval ich. Vo vzťahu k uvedeným skutkovým zisteniam okresný súd vykonal všetky pre dané závery nevyhnutné dôkazy zákonom predpísaným spôsobom a vyvodil z nich logicky správne závery, vrátane vyhodnotenia obhajobných tvrdení obžalovaného.

Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku nielen okresný súd, ale v tomto uznesení aj odvolací súd, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo spáchania skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného [REDAKOVANÉ] vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné a neakceptoval ich...“

17. Pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Dané východiská nachádzajú svoje uplatnenie aj v konaní všeobecných súdov o návrhoch na povolenie obnovy konania.

18. Okresný súd v rozsudku sp. zn. 8 T 40/2012 z 26. októbra 2012 v podstatnom uviedol:

„V konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní na základe vykonaných dôkazov spôsobom a v rozsahu určenom verejným zasadnutím o predbežnom prejednaní obžaloby

a v rozsahu doplneného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd vyhodnotením týchto vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla, či obstarala, mal za preukázané, že predmetné skutky sa vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] stali tak, ako sú uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Predovšetkým výpoveďou obžalovaného [REDAKOVANÉ], svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bolo jednoznačne preukázané, že predmetné skutky sa vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] stali tak, ako sú uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku. Jednotlivé vykonané priame aj nepriame dôkazy sa vzájomne podporujú a dopĺňajú, pričom tieto neboli žiadnym relevantným spôsobom vyvrátené a ani nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala ich nevierohodnosti. Tieto uvedené dôkazy vrátane niektorých listinných dôkazov, najmä prepisy záznamov telekomunikačnej prevádzky a záznamy zo sledovania osôb a vecí skutočne vytvárajú ucelený reťazec dôkazov preukazujúcich priamo či nepriamo skutočnosť, že predmetné skutky sa stali a že ich spáchali obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom je potrebné poukázať na skutočnosť obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa na hlavnom pojednávaní v plnom rozsahu doznali k spáchaniu žalovanej trestnej činnosti. Obžalovaný [REDAKOVANÉ], ktorý nie je závislý od žiadnej psychoaktívnej látky, bol v prípravnom konaní riadnym spôsobom vypočúvaný k predmetným skutkom v procesnom postavení obvineného, v plnom rozsahu sa doznal k spáchaniu predmetných skutkov v rozsahu kladenom mu za vinu a tiež popísal konania spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v súvislosti s predajom drog. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] síce v prípravnom konaní v rámci svojej prvej výpovede vypovedal úplne rozdielne, teda popieral spáchanie predmetnej trestnej činnosti, avšak s poukazom na podrobnosť jeho neskoršej výpovede v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, tiež s poukazom na logický súlad tejto výpovede s prepismi záznamov telekomunikačnej prevádzky a záznamami zo sledovania osôb a vecí súd vyhodnotil prvú výpoveď obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako účelovú. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa bránil tým, že drogy nepredával, bol len ich konzumentom. Je potrebné uviesť, že svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] len podporili dôkaznú situáciu vo vzťahu k obžalovanému

██████████, ale nezoslabili dôkaznú situáciu vo vzťahu k obžalovanému ██████████. Svedkyňa ██████████ ako bývalá družka obžalovaného ██████████ sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila jednak k jej vzťahu s obžalovaným ██████████, ale aj k vzťahu obžalovaných ██████████ a ██████████, pričom neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by zoslabovali vierohodnosť usvedčujúcej výpovede obžalovaného ██████████. Samotnú výpoveď svedka ██████████ súd vyhodnotil vo vzťahu k jeho závislosti od omamných látok v predmetnom období a tiež jeho zaangažovanosti do predmetnej trestnej veci, ako nevierohodnú. Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nebol preukázaný žiadny relevantný motív, či obžalovaného ██████████ krivo vypovedať, resp. krivo obviňovať obžalovaného ██████████, či orgánov činných v trestnom konaní manipulovať prípravné konanie v neprospech obžalovaného ██████████. Z týchto dôvodov súd vyhodnotil výpoveď obžalovaného ██████████ ako vierohodnú a aj logickú, navyše podporenú ďalšími vyššie uvedenými dôkazmi. Z vyššie uvedených dôvodov bolo skutočne bez akýchkoľvek relevantných pochybností preukázané spáchanie predmetných skutkov obžalovanými ██████████, ██████████, ██████████ a ██████████ v rozsahu kladenom im za vinu a ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Vzhľadom na uvedené preto potom súd uznal obžalovaného ██████████ za vinného zo spáchania predmetných skutkov uvedených vo výrokovej časti tohto rozsudku a konanie obžalovaného po právnej stránke vyhodnotil ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno b), c), d), odsek 2 písmeno a), c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno i) Trestného zákona, pričom ide o dokonaný obzvlášť závažný zločin a boli naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu. Obžalovaný ██████████ ako subjekt spĺňa podmienky trestnej zodpovednosti z hľadiska veku a neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti nasvedčujúce jeho nepričetnosti, či zmenšenej pričetnosti. Z hľadiska subjektívnej stránky, t. j. zavinenia, konal obžalovaný ██████████ vo forme priameho úmyslu - dolus directus. Objektom konania obžalovaného ██████████ bol záujem na ochrane ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov. Naplnená bola napokon aj objektívna stránka

skutkovej podstaty trestného činu, keďže obžalovaný [REDAKOVANÉ] neoprávnene prepravoval, zadavažoval a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku a psychotropnú látku, uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - organizovanou skupinou a už bol za taký čin odsúdený.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prihliadal na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy...“

19. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako EŠLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998), vrátane povinnosti súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

20. Inými slovami, z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj s čl. 6

ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom.

21. Všeobecný súd by teda nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj s čl. 6 ods. 1 dohovoru. „Je teda nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému [(II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09)].“ (Ústava Slovenskej republiky, Teória a prax, Doc. JUDr. Ján Drgonec, DrSc., 2015, C.H.BECK, s. 865;)].

22. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu (vrátane záverov vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu) konštatuje, že ako najvyšší súd v dovolacom konaní, tak aj krajský súd v odvolacom konaní konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Obidva súdy vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené tvrdenia a námietky, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Ústavný súd v tejto súvislosti podčiarkuje, že

trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa bola vyvodená z celého komplexu dôkazov, z ktorých je možné identifikovať myšlienkovú rovinu uváženia všetkých relevantných skutočností vo veci konajúcimi súdmi (rozumej tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, pozn.), ktoré predmetné úvahy nie je ústavný súd oprávnený ani zmocnený nahrádzať svojimi vlastnými úvahami. Z komplexu celého radu vykonaných dôkazov navyše explicitne vyplýva, že záver o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa nebol vo veci konajúcimi súdmi vyslovený len na základe výpovede spoluobžalovaného [REDACTED] [REDACTED] (pozri bod 4.5) a tento dôkaz (v dôsledku využitia jeho práva ako obvineného nevypovedať na hlavnom pojednávaní) nebol vykonaný kontradiktórnym spôsobom. Išlo predovšetkým o výpoveď svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], súd v ďalšom vychádzal zo zápisníc o vykonaní domovej prehliadky, prehliadky iných priestorov, prehliadky tela, o zistenia a závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov z odvetví chémie, biológie, toxikológie, fonoskopie, elektrotechniky a psychiatrie, ako aj z listinných dôkazov, a to zvukových a obrazových záznamov zo sledovania osôb a vecí, z činnosti agenta a o odpočúvaní a zázname telekomunikačnej činnosti, o ich doslovné prepisy a vyhodnotenie. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na komentované znenie dohovoru, v zmysle ktorého „ESLP tradične uvádí, že k omezení práv obhajoby způsobem, který se neslučuje s čl. 6, dochází zejména tehdy, pokud se odsouzení zakládá „výlučně nebo v rozhodující (určující) míře ... na výpovědích svědka, kterého obžalovaný ve fázi vyšetřování ani při jednání před soudem neměl možnost vyslechnout či dát vyslechnout [Van Mechelen a další, § 55, Balšán, § 30]. ESLP rozhodně nepostupuje formalisticky a nepovažuje za porušení práva na výslech svědka každou nedostatečnou možnost vyslechnout jakéhokoli svědka, jehož výpověď byla v řízení před soudem předložena jako důkaz. Díva se na věc spíše materialisticky v tom smyslu, že vždy zkoumá význam sporného důkazu pro odsouzení obviněného. V tomto ohledu se jeho přístup významně odlišuje od případů, kdy účastníků řízení nebyla v rozporu s principem kontradiktornosti vůbec daná možnost seznámit se s nějakým důkazem nebo vyjádřením ostatních účastníků řízení Z judikatury se podává, že rozhodující význam předmětné výpovědi pro odsouzení obviněného je nezbytnou podmínkou konstatování porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP. Pokud není splněna, tedy pokud na daném důkazu není odsouzení

založeno výlučně nebo v rozhodující míře, vede to zpravidla bez dalšího k zamítnutí námítky porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP [viz např. *Visser proti Nizozemsku*, rozsudek, 14. 2. 2002, č. 26668/95, § 45, a zejména judikatura tam citovaná a dále např. *Samoshenkov a Stropkov proti Rusku*, rozsudek, 22. 7. 2010, č. 21731/03 a 1886/04, § 76, *Novikas proti Litvě*, rozsudek, 20. 4. 2010, č. 45756/05, § 34, *Carta proti Itálii*, § 52, *Vella proti Itálii*, rozhodnutí, 30. 11. 2000, č. 48388/99, *Raniolo proti Itálii*, rozhodnutí, 21. 3. 2002, č. 62676/00, a další]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H.Beck 2012, s. 817.)“.

Vychádzajúc z okolností predmetnej veci, predovšetkým zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 5. septembra 2012 je zrejmé, že sťažovateľ, ako aj jeho obhajkyňa sa vyjadrili k prečítanej zápisnici o výpovedi [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, a to v kontexte zvolenej taktiky obhajoby. Tento záver sa vzťahuje aj na ďalšie postupom podľa § 268 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku vykonané dôkazy.

Ústavný súd v ďalšom uvádza, že z komentovaného znenia dohovoru taktiež vyplýva, že „Všetchny důkazy by měly být v zásadě prováděny za přítomnosti obviněného při veřejném jednání za účelem jejich kontradiktorního projednání [*Barberá, Messegué a Jabardo proti Španělsku*, § 78]. To však neznamená, že výpovědi svědků by měly být – aby mohly být použity jako důkaz – učiněny při veřejném soudním jednání, použití jako důkazů výpovědí získaných v přípravném řízení není samo o sobě neslučitelné s čl. 6 odst. 3 písm. d) a čl. 6 odst. 1 EÚLP, a to za předpokladu, že práva obhajoby byla respektována [*Kostovski proti Nizozemsku*, rozsudek pléna, 20. 11. 1989, č. 11454/85, § 41]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M.: *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha : C.H.Beck 2012, str. 816.)“.

V kontexte uvedeného a v konfrontácii s obsahom spisu, a to výpovedí tak sťažovateľa, ktorý bol vypočutý v prípravnom konaní 1. júna 2011 a 14. decembra 2011, ako aj spoluobvineného [REDAKOVANÉ] z 1. júna 2011 a 12. augusta 2011, je zrejmé, že ich výpovede boli protichodné, pričom obidvaja neboli v prípravnom konaní konfrontovaní, teda nebol voči nim aplikovaný postup podľa § 125 ods. 1 Trestného poriadku. Na druhej strane pri procesnom úkone vykonanom pri skončení vyšetrovania, a to preštudovaní vyšetrovacieho spisu 17. februára 2012 ani sťažovateľ, ani jeho obhajkyňa (v tom čase [REDAKOVANÉ]) nenavrhlí vykonanie

tohto dokazovania, teda vykonanie konfrontácie. K tomuto úkonu následne nedošlo ani v konaní pred súdom, a to z dôvodu využitia svojho práva podľa § 34 Trestného poriadku spoluobvineným [REDACTED]. S ohľadom na uvedené a v konfrontácii s námietkami sťažovateľa vyplývajúcimi z bodu 4.5 poukazuje ústavný súd na to, že sa tak teda stalo v dôsledku spôsobu/vedenia/taktiky obhajoby, k čomu v materiálnom poňatí práva na obhajobu prízvukuje, že v prvom rade je všeobecný súd povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, ale na druhej strane nemožno bagatelizovať význam, podstatu a zmysel obhajoby, v rámci ktorej sa obvinený obhajuje sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ak takéhoto obhajcu má alebo ho musí mať, je potom jeho úlohou obhajovať práva obvineného čo najúčinnším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup obhajcu pri obhajovaní jeho záujmov, ako aj starostlivosť obhajcu zameranú na to, aby boli náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré vinu obvineného vyvracajú alebo ju zmierňujú [§ 44 ods. 1 Trestného poriadku (IV. ÚS 482/2011)]. Spôsob obrany sťažovateľa a taktika jeho obhajoby nemôže byť v prípade jej neúspechu pričítaná na vrub súdu, ktorý koná v súlade so zákonom (IV. ÚS 217/2013). Naostatok uplatnenie práva na obhajobu oprávnenej osobe nezaručuje dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom základného práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu (III. ÚS 41/01, III. ÚS 256/03, I. ÚS 140/04).

Taktiež z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, že „Z nezávislosti advokacie na štátu vyplýva, že vedení obhajoby je ve své podstatě záležitostí mezi obviněným a jeho klientem, ať už mu byl obhájce přidělen v rámci právní pomoci nebo si jej platí klient sám. Čl. 6 odst. 3 písm. c) nutí příslušné státní orgány zasáhnout pouze tehdy, jestliže nedostatky na straně ustanoveného obhájce vyjdou najevo anebo jestliže jsou o nich jakýmkoli jiným způsobem informovány [*Kamasinski proti Rakousku*, rozsudek 19. december 1989, č. 9783/82, § 65]. Totéž platí i pro obhájce zvoleného obviněným [*Imbrioscia*, § 41]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C.H.Beck 2012.)“.

23. Ku skutkovým záverom vyplývajúcimi z napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.),

s ktorými sa sťažovateľ nestotožňuje, ústavný súd prízvukuje/doplňa, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Teda do právomoci ústavného súdu nepatrí zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Navyše, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V naznačenom smere taktiež poukazuje aj na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra EŠLP (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014). Pokiaľ teda všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012). V tejto súvislosti ústavný súd teda akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce k záveru o trestnoprávnej zodpovednosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Úloha ústavného súdu v rámci konkrétnej kontroly ústavnosti vykonávanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nespočíva v posudzovaní právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu alebo iného orgánu verejnej moci a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

24. Inými slovami, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Z judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo. Ústavný súd teda zhodne s EŠLP neskúma, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú vecne správne (Van de Hurk c. Holandsko z 19. 4. 1994, séria a, č. 229, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet c. Francúzsko, recueil I/1996, s. 29), pretože je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny. Všeobecné súdy totiž nie sú zodpovedné len za výklad a aplikáciu zákonov, ale sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd v zmysle čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy (I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

25. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako v tejto veci prijal najvyšší súd (resp. v odvolacom konaní krajský súd), nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutí týchto súdov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právne názory týchto súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd taktiež poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

26. K námietke sťažovateľa o nedostatočnom ustálení priebehu skutku a jeho vyjadrením v skutkovej vete trestného činu kladeného sťažovateľovi za vinu (bod 4.2) ústavný súd poukazuje v prvom rade na to, že Trestný zákon, resp. trestnoprocesné predpisy explicitne nedefinujú právny pojem skutku, ale jeho vymedzenie ponechávajú právnej teórii a praxi. Fundamentálnou podstatou pojmového vymedzenia skutku by však mala byť vo všeobecnom poňatí kauzalita konania páchatel'a (prejavy vôle páchatel'a v jeho konaní) s následkom relevantným pre trestné právo/predpokladaný trestným právom, ktorý bol týmto konaním páchatel'a spôsobený/nastolený, t. j. bez konania páchatel'a by k následku nemohlo dôjsť tým spôsobom, akým k nemu došlo. V naznačenom smere ústavný súd napr. vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 60/00 skonštatoval pri pojme skutok, že ide o kategóriu procesnoprávnu, pričom „totožnosť stíhaného skutku je zachovaná, pokiaľ je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku“. Podobne v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 194/06 ústavný súd uviedol, že „z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že o totožný skutok ide aj vtedy, keď sa pri rôznosti následkov zhoduje konanie aspoň s časťou konania, pre ktorý je trestné konanie vedené. Podstata skutku je v zmysle všeobecných zásad Trestného poriadku určovaná existenciou určitej udalosti, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Z týchto dôvodov zostáva totožnosť skutku zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo následku“. Prihliadajúc na uvedené východiská posudzoval ústavný súd aj totožnosť skutku v sťažovateľovej trestnej veci, pričom nenaplnenie uvedených východísk nezistil.

27. Ústavný súd ďalej konštatuje, že obsah napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý v rámci svojej argumentácie odpovedá na východiskové v odvolaní uplatnené námietky sťažovateľa a obsahuje primerané a presvedčivé odôvodnenie svojich záverov, pre ktoré potvrdil odsúdenie sťažovateľa, resp. jeho uznanie za vinného zo spáchania trestného činu, z ktorého bol obžalovaný, pri zachovaní všetkých základných zásad trestného konania, nesignalizuje porušenie relevantných obsahových zložiek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na nich nadväzujúcich práv, čo svojou intenzitou nemôžu narušiť ani dodatočne (v sťažnosti) prednesené tvrdenia

o nedodržaní niektorých (svojou povahou viac formálnych ako obsahových) procesných podmienok pri vykonávaní niektorých dôkazov. V zmysle rozhodovacej činnosti ESLP v prípadoch namietaného porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa úloha súdu sústreďuje na zistenie, či konanie ako celok vrátane dokazovania (spôsobu vykonania dôkazov) malo spravodlivý charakter [(napr. rozsudok vo veci Van Mechelen a iní proti Holandsku z 23. 4. 1997, § 49, § 50; rozsudok A. M. proti Taliansku zo 14. 12. 1999, § 23, § 24, Komanický proti Slovenskej republike, rozsudok zo 4. 6. 2002), rovnako tak aj podľa judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03)], k čomu sa ústavný súd prikláňa po komplexnom zhodnotení postupu vo veci konajúcich súdov (vrátane námietok sťažovateľa vyplývajúcich z bodu 4.2). Ústavný súd pripomína, že nie je osobitnou preskúmavacou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov. Medzi prioritné úlohy ústavného súdu nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 24/07, III. ÚS 217/09, III. ÚS 522/2011).

28. Ústavný súd považuje aj ďalšiu námietku sťažovateľa (pozri bod 3.1) o nesprávnom postupe najvyššieho súdu, ktorý mal opomenúť rozdiel medzi pojmi „odmietnutie“ a „zamietnutie“, opierajúcu sa o nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 336/2012 za dôvodnú. Označený nález totiž vychádza z uznesenia ústavného súdu o zjednotení odchylných právnych názorov č. k. PLz. ÚS 3/2014-24 z 22. októbra 2014, ktoré odmieta aplikovateľnosť analogického použitia § 372 ods. 2 Trestného poriadku vylučujúceho možnosť opätovného podania dovolania, ktoré bolo predtým zamietnuté na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania. V danom prípade však najvyšší súd neodmietol dovolanie bez jeho meritórneho preskúmania podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, pretože bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je

prípustné, ale z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože považoval za zrejmé, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Postup, ktorý najvyšší súd zvolil, t. j. odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, je v súlade s procesnoprávnou úpravou, ktorá v prípade, že najvyšší súd nezistí existenciu žiadneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku, umožňuje mu bez nariadenia verejného zasadnutia dovolanie odmietnuť. Pre ústavnú konformnosť napadnutého rozhodnutia s obsahom sťažovateľom označených práv tak postačuje, že bolo vydané na základe konkrétnych zákonných ustanovení Trestného poriadku a spôsobom týmito ustanoveniami predpokladaným, pričom obsahuje primerané odôvodnenie bez logických rozporov použitej právnej argumentácie.

29. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd odmieta sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právami podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 a čl. 40 ods. 3 listiny a čl. 6 ods. 3 písm. a), d) a čl. 13 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. K ďalším námietkam sťažovateľa týkajúcich sa postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci prípravného konania (pozri body 4.1, 4.3 a 4.4) poukazuje predovšetkým na znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03). V naznačenom smere vnímal ústavný súd aj argumentáciu sťažovateľa vyjadrenú v bodoch 4.1, 4.3 a 4.4 tohto rozhodnutia, ktorou sa z dôvodu oneskorenosti jej uplatnenia nemohol zaoberať, v dôsledku čoho odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej

oneskorenosti vrátane sťažovateľom označených práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 7 ods. 1 a čl. 13 listiny a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru.

31. Sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k ďalším ním označeným právam zaručeným čl. 17 ods. 1 až 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 až 3 a čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 2 dohovoru odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neidentifikovania/nevyslovenia porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. K právam podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny poukazuje ústavný súd na svoju judikatúru (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva/práv, ústavný súd sťažnosť zásadne odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

32. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie čl. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva.

Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami najvyššieho a krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel. Sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti ústavný súd odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Na podklade uvedených záverov ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017